

som en fiks Ide, hun havde faaet. Nu bagefter tager den sig jo helt forbløffende ud. Men saadan er hun. Hvad hun vil, det vil hun. Og hun vil altid det umulige.«

Torben rejste sig. Han taalte ikke flere stærke Indtryk. Hans Tanker svimlede. Ligesom løsslupne Duer, der sidder og trykker sig omkring det aabnede Slag — lysblændede, raadvilde og forskræmte — vilde de tilbage til Ensomheden og det tilvante Mørke.

I det samme kom Barbara ind igen. Hun gik hurtigt hen til Torben og meldte, at Pastor Vestrup var kommen.

»En Præst?« sagde Asmus Hagen og gjorde store Øjne. Torben blev lidt ærgerlig.

»Sagde I ikke, at her var Fremmede? Forresten ... Du kender ham jo, Asmus! Det er Mads Vestrup.«

»Vestrup?«

»Ja, husker du ham ikke fra Studentersamfundet og Aprilforeningen? En Bondestudent her fra Egnen.«

»Vent lidt! Er det Skidtmads?«

»Ja ja. Han har forresten forandret sig meget. Jeg tror, det vil interessere dig at træffe ham igen. — Bed Pastor Vestrup komme ind, Barbara!«

Asmus Hagens smukke og kloge Øjne blev atter store af Overraskelse, da Præsten kom ind. Det var en Mand af Middelhøjde, lavbenet men med en stor, bugnende Overkrop, tung af Fedme. Han bar Brillen